

Марія Бурмака — Вечірня пісня (Вірш Олени Теліги)

Життя можна прожити по-різному. Можна йти довго й тихо, а можна спалахнути коротко і яскраво, осліпивши своїм блиском все навкруги. Історія знає немало прикладів таких зірок, чий життя згоріло миттєво за ідею чи справу, але чию жертву ми пам'ятаємо і шануємо. Такою була Олена Теліга, чия зірка погасла на кривавому небі війни усього в тридцять чотири роки. Свій останній притулок вона знайшла в Бабиному Яру залишивши по собі декілька добірок поезій і великий слід в українській історії. Ми десятки років не знали про неї, а вона була взірцем любові до України, життєвої позиції, вміння робити вибір.

«Вечірня пісня» — один із її найвідоміших віршів. Дуже сильний, чуттєвий, ніби на диханні, яке збивається.

Мені здається, я зрозуміла Олену Телігу коли прочитала все про неї. Такою вона і була як цей вірш і ця пісня. Надихала і давала силу, не цуралась важкої праці, але була як королева — із гідністю і принципами. Любити чоловіка так, аби вселити вогонь у його серце — це напевно і є втілення жіночності та сили.

Коли Олені Телізі відкрили пам'ятник у Бабиному Яру, вандали облили його фарбою. Я прибігла його відмивати однією із перших. Мені було боляче, ніби облили фарбою мене. Олена Теліга надає сил і дотепер. Для мене вона як «альтер его», а «Вечірня пісня» — це ніби пісня про мене. Саме так я відчула Олену Телігу — як саму себе.